

הצגה מגעילה

ומה מגעיל אותנו? ובכן, לא תשוכות שלא הייתם מצפים לשם. לבסוף, נוזלי גוף, ג'זקיים, ג'זקים ושוב ג'זקים. זו גדורלה של "געיל" - שהיא מציבה מולנו מראה מדויקת. לפיקרים

משעשעת - "מגעלים את הומלים", אומרת צפונבוניטה אחת,

"ו'תומרת הומלים שמנוחים את עצם", בNEGGER להומלים מטופחים כנראה; לפיקרים נוגעת הלב - כמו

ברגעים שהבנות מדרגות על אמותיהם ועל מה שהגעיל אותו; לפיקרים נשכנים מארד מבהינה מולטייט, כמו ברגע שהחמש משמעות חמץ עזירות וזרות. הבעיה הדא שלעתים קרובות

מודי, בעיקר בשליש האחרון של ההציג שאורכה כשעה ורבע, הדברים המגעלים נועשים מושפעים קצת. זו נקודות התרופה של ההציג, כמו גם חזקה - העובדה שהתקסט בא מהרחוב. בסופו של דבר הוא כמעט

לא מטופל מבחינה סגונית פרט להחלפת הבגדים וחיקוי הדמיות ולעתים מתבלת אותה תוצאה שהיא מתקבלת לו היותו הולכים בעצמם

ברחוב ושולאים אונשים מה מגעיל. תחילתה היו התשובות מעניינות, אותן, גם קנר מרגישה את זה, כנראה, אבל אחר כך חן תחולו לחוז על

עצמם. גם בשליש השלישי מתחלים לפנות אל הקהל סימין ביגלומי למצוות כשרון חיקוי מוצלח וגם חיקוי משעשע של פיקרים מתקבלת אותה תוצאה שהוא שחקן אורח שהשתתף פעם בתוכנית ריאלית שבה נאלץ הוא ובן זוגו

לעשות משחו מגעיל. הוא נכנס כשבידיו טלויזיה וכבה מוקן אותו פרק. האמרה נגד תרבות הריטינגן שארה אבל די פשיטנית ולעוז. עם זאת, למרודת הביעיה קנר מיזכרת ערבית התיאטרון מרטק וממור, שבנגדו לוווב ריאיתם אותו פעם. // יונתן אסטרחן

צילומים: גדי דגון

מגון רחב של דמויות תוך הפגנת כשרון חיקוי מוצלח וגם חיקוי משעשע של פיקרים, צחוקים על דיבור מלאייה של פיקר עצמה (משעשע למי שמכיר אותה, על שפת הגוף הייחודי שלה והתרסורת האופיינית לה). החיל של ההציג שיעיצה סיון וינשטיין נקי כמעט לגמרי: תארה והשפנית שלא משairyה שום מקום לבroph אליו, משairyה ריק, תחום רק בערמות המגדלים שמחלייפות השחקניות, וכסאות והים לאלה של הקטל שיוצרים מהוות הזדהות עם המונולוגים. אנחנו אחד. מה שmaguel אותו מגעיל אותנו ולהפוך

עד ערב של תיאטרון סלון משעמם, שלוש ספות, שלוש קוליסות ושולחן אחד באמצע.

"געיל" של קנר מבוססת על מונולוגים שימושיות המשחקניות (שריל גל שנג, דפנה הרביב, עדי מאירוביין, שרה סייבוי וטלי קראק) בליווי חי של רונן כבלוביק הממן בכינור. מונולוגים של מגוון ממוות שתוודו על ידי השחקניות והבמאית "געיל", הנובחת, המוצגת במרקז סוזן ליל. עבורה היא של קנר תמיד מרתתקה בשפטן הבימתי היהודית, בבחירה הנושאים שלחן ובעיקר במקורותן. לא

געיל / קבוצת רות קנר

★★★★★

אם רותי קנר וקובצתה לא היינו קיימים, היה התיאטרון הישראלי צריך מאייריים אוותם, ולא שעבודותיה של קנר תמיד נפלאות בעיני - חילון בין (כמו "גיליי אליהו"), חילון לא (כמו "אצל הים"), וחלון ככה ככה, כמו "געיל", הנובחת, המוצגת במרקז סוזן ליל. עבורה היא של קנר תמיד מרתתקה בשפטן הבימתי היהודית, בבחירה הנושאים שלחן ובעיקר במקורותן. לא